

CERCLE

Joan Rosquellas

Aquesta obra és propietat del seu autor. La Societat General d'Autors i Editors és l'encarregada del cobrament dels seus de representació.

Cercle

Un rodamón entra a l'escenari.

Arrossega un carretó ple de bosses de plàstic, draps i cartrons. Als braços duu un gos petit i vell. A la butxaca una ampolla de vi.

Rodamón: Sembla que aquí no fa tant de fred... Si pogués treure'm de sobre aquesta sensació d'humitat... tinc els ossos gelats...

(beu un glop de vi)

Ahhh... vegem si se m'escalfen una mica...

(mira al seu voltant)

No està gens malament això... però és estrany...

(acaricia el gos)

Aquí estaràs bé, Pelut... no fa ni la meitat de fred que en aquella maleïda entrada del banc...

Ja sé que allà no ens mullàvem... i que de tant en tant ens queia alguna almoina... però... mira què fer les entrades dels bancs de marbre... què no ho saben que el marbre és molt fred?... què no saben que és glaçat?... Què han de saber!

Els que tenen tots el calés del mon... i no saben res de res!

Per a nosaltres el marbre és fred... però, per a ells és distinció... elegància... diners... Ecs!

(escup a terra)

Diners que han de guanyar per comprar temps i temps que no tenen perquè han de guanyar diners per tenir temps que no tenen perquè han de guanyar diners per comprar temps...

(va remugant mentre treu d'una bossa de plàstic tota mena de rampoines)

Ara endraparem una mica, eh, Pelut?

(posa uns cartrons a terra i s'asseu)

Té, això per tu... però no t'ho mengis massa de pressa que no queda gaire...

(posa davant del gos un paper de diari amb uns ossos i treu, per ell, uns crostons de pa i un tros de llonganissa que talla amb una navalla)

Saps, Pelut... aquesta llonganissa comença a estar passada... fa gust de ranci... si és que això és gust de ranci... no ho sé... vols dir què hi ha altres gustos?

(mossega un crostó de pa)

Collons! Ja m'ha caigut una altra dent... Merda!

(es mira la dent)

Ara ja no em fa mal, quan em cauen...

(la llença al terra i torna a menjar)

Així... a poc a poc... a poc a poc... a poc a poc... aquests maleïts crostons m'han anat deixant sense dents... o potser ja no en tenia de dents abans de menjar aquests crostons?

(mossega amb cura per l'altre costat de la boca)

...a poc a poc...

(beu vi)

Ahhh...

(s'eixuga la boca amb la mànega i comença a guardar les rampoines a la bossa de plàstic)

És bo menjar... Oi, Pelut, què és bo menjar? De fet jo he après molt de tu, Peludet... Sempre menges a gust... sembla que tot t'agrada tant... no com aquell boig d'en Xacres... a què és un boig en Xacres?

Un boig que diu que és bo menjar menjar bo... En Xacres no sap que el que realment és bo és menjar... A mi què m'importa si és més bo?... jo el que vull és menjar... el que necessito és menjar... Ell no... ell vol menjar bo... està com una cabra, en Xacres...

(s'aixeca i va a pixar a un racó de l'escenari)

Cony! Ara torno a tenir fred... Quin fred... He!

(mirant-se l'entreuix)

Tu també en tens de fred, eh?... no cal, no cal que m'ho diguis... estàs ben encongada. He!

(acaba de pixar i torna on són les seves andròmines)

Ja estàs, Pelut? Molt bé... això guardem-ho per sopar...

(recull els ossos, els embolica amb el diari i els fica dins de la bossa. Tomba el gos a terra i l'abriga amb uns

draps)

Ara a dormir una estona... Així, eh, Pelut?

(s'aixeca i busca pel terra)

Collons... no hi ha ni una puta burilla... Aquí son més nets que a l'entrada d'aquell banc de merda.

(butxaqueja)

Calla!... aquí... sí! He! Una burilla, sí...

(examina el tros de cigarreta que s'ha trobat. Treu de la butxaca una capsa de llumins. Intenta encendre un però no pot. Prova un altre i tampoc)

Aquesta humitat de merda... em surt dels ossos... i em mulla els llumins... Merda!

(llença la capsa i és fica la burilla a la butxaca. S'asseu al costat dels seus trastos i s'abriga com pot)

Quin fred! I no hi puc fer res...

(mirant-se el gos)

Tu estàs bé, Pelut? Sí, oi? Quina sort... Aquest fred... si se'm passés aquest fred... Aquest fred de merda que em ve de dins a fora... de dins a fora... de dins a fora... de dins a fora...

(mentre va remugant comença a plorar)

Entra un home ben vestit. Duu corbata i camisa blanca, un maletí i a la mà. Parla pel mòbil.

Home: Escolta'm! Ruiz, escolta'm!

(desconnecta l'aparell i torna a marcar)

Res, no hi ha manera... Collons! Doncs si que estem bé.

(mira el rellotge)

Parat! Això és l'hòstia! Però què cony passa avui?

(mira al seu voltant i ignora al rodamón)

Què és això? Què hi faig aquí?

(torna a marcar un número de telèfon però no obté resposta)

Hauré de canviar el mòbil. I aquell malparit deia que era el més sofisticat del mercat! Inútil! Colla de inútils! Ah! Els fotre fora a tots! Tots acomiadats!

Vull gent responsable, gent capaç... no vull cagadubtes ni fracassats... vull gent que assumeixi el risc... que sàpiga caminar pel fil de la

navalla sense caure. Vull guanyadors! Si no són capaços d'escollir el millor mòbil... de què em serveixen? Fora! Tots fora!

(mira el rellotge)

Res... no funciona... Estic nerviós... no... no puc perdre la serenitat...

(deixa el maletí a terra i treu un tub de pastilles de la butxaca, l'obre i se'n pren dos o tres)

Així... He de dominar-me... Però... on sóc? I en Ruiz? Per què no ve? Necessito el cotxe... arribaré tard a la reunió... i és una reunió força important. No més faltaria que arribés tard i aquells fills de puta és pensessin que no m'hi vull presentar... L'acomiararé... Cinc minuts més tard i l'acomiararé.

(el rodamón que estava observant a l'home, s'aixeca i se li acosta)

Rodamón: Ei, mestre...

(és posa la burilla a la boca)

Dóna'm foc...

Home: Li fotré una puntada al cul...

Rodamón: Foc. Vull foc.

Home: I al cap de personal, una altre.

Rodamón: Te'l tornaré amb interessos. És clar...

(l'home se'l mira amb repulsió)

Home: Què?

Rodamón: Foc.

Home: Què vols?

Rodamón: Vull foc, mestre.

Home: Deixa'm. No en tinc jo de foc.

Rodamón: No?

Home: No fumo.

Rodamón: No en tens?

Home: No! Deixa'm tranquil!

Rodamón: Tens un banc i no tens foc?

Home: Com?

Rodamón: Et conec, mestre... Tens un banc... bé, tots dos tenim un banc...

Home: Què?

Rodamón: Jo hi dormo... Tu hi manes...

Home: Qui ets?

Rodamón: Jo dormo a la porta del teu banc.

Home: Jo no tinc cap banc... jo dirigeixo un banc...

Rodamón: Doncs, mestre... m'agrada més la meva feina.

Home: Deixa'm, vols. Ha de venir a buscar-me el meu cotxe i tinc pressa.

Rodamón: Jo tinc temps...

Home: *(A part)* He de pensar en la reunió... necessito una estratègia... un pla...

Rodamón: Tinc molt de temps...

Home: Arguments de pes... moviments contundents... si... els aclapararé... no podran maniobrar... els meus advocats i jo els hi farem empassar les seves acusacions de merda... els aixafaré!

Rodamón: Mestre...

Home: No saben qui sóc jo!
(el rodamón encongeix les espatlles i se'n torna als seus cartrons)

Rodamón: Ets boig!

Home: Està acomiadat, en Ruiz! Em durà a la reunió i després ja se'n pot anar a prendre pel cul!

Rodamón: Mestre! No cridis...

Home: Què?

Rodamón: Que no cridis... no veus que em despertaràs al Pelut.

Home: Se'n pot anar a la merda, en Ruiz!

Rodamón: Quan dorm no té gana...
(acaricia el gos)
He, Peludet?... ara somies... somies que corres perseguint un gat... no, no l'enxampis... si l'enxampes s'acabarà el somni... i et despertaràs... i tindràs gana. No, Peludet, no l'enxampis...
(l'home se li acosta)

Home: Saps l'hora què és?

Rodamón: Deixa'm.

Home: No tens rellotge?

Rodamón: Tinc son.

Home: Deu ser molt tard...

Rodamón: Somiaré el mateix que el Peludet...

Home: Quina hora és?

Rodamón: Perseguiem el gat tots dos...
(l'home li dóna una puntada de peu)

Rodamón: Ai!

Home: Quina hora és?

Rodamón: No ho sé.

Home: No tens rellotge?

Rodamón: Per què?

(l'home li dóna una altre puntada)

Rodamón: Ai!

Home: Quina hora és?

Rodamón: Quina hora vols què sigui, mestre?

Home: Deu ser tard...

Rodamón: Mai és tard.

Home: I aquell malparit sense venir... deu ser molt tard...

Rodamón: Vols dir?

Home: Maleït Ruiz! Està acomiadat!

Rodamón: Potser és d'hora...

Home: Què?

Rodamón: Sempre és d'hora...

Home: Segur?

Rodamón: Per mi, sí... sempre és d'hora per fer-se tard...

Home: Això és... deu de ser d'hora. Mai fa tard en Ruiz...

Rodamón: És d'hora...

Home: És clar...

(mira el rellotge i li dóna cops)

Què li passa a aquest rellotge?

(es treu el rellotge i el llença a terra)

No puc anar pel mon amb un rellotge de merda!

(el rodamón s'aixeca i recull el rellotge)

Home: Ei! Tu! Què fas?

Rodamón: Me'l quedo.

Home: Per què?

Rodamón: Sempre em quedo les coses de terra.

Home: És meu.

Rodamón: L'has llençat...

Home: És meu.

Rodamón: És de terra... és meu.

Home: Per què el vols, tu?

Rodamón: Perquè no va. Si anés no el voldria.

Home: Estàs sonat.

Rodamón: És meu. Jo en tenia un de rellotge que si que anava.

I el vaig llençar. Aquest no va. Aquest si que el vull. És meu.

Home: Queda't-el i no m'emprenyis més!

Rodamón: Tinc son. Deixa'm dormir.
Home: Estàs ben boig...
(el rodamón s'estira als seus cartrons i s'abraça al gos)

Rodamón: Anem, Pelut... anem a perseguir gats...
(Pausa)

(l'home se'l mira amb fàstic)

Home: Tens raó que alguna vegada t'he vist a la porta del banc...
Rodamón: Eres tu qui em feia fora.
Home: Jo no m'ocupo d'aquestes foteses...
Rodamón: No, tu no. Però enviaves els teus gossos per que ho fessin.
Home: Naturalment.
(el rodamón s'asseu)

Rodamón: I ells em feien fora i jo tornava i ells em feien fora...
Home: I tu tornaves...
Rodamón: I jo no els hi tenia en compte... ells no volien que els fessin fora i em feien fora en a mi...
Home: És clar.
Rodamón: I eres tu qui em feia fora...
Home: Sí.
Rodamón: I ara no em deixes dormir...
Home: No saps fer res més?
Rodamón: Dormir... i somiar... i menjar... i pixar... i...
Home: Ets fastigós.
Rodamón: Quan dormo no penso.
Home: Ja.
Rodamón: Quan somio no penso... quan menjo no penso...
Home: En què no vols pensar?
Rodamón: No vull pensar... he après a no pensar...
Home: Ets una bestiola.
Rodamón: No penso. Ja no em fa mal pensar. No em fa mal...
Busco, miro, veig, menjo... però no penso...
Home: Ets una desgràcia.
Rodamón: No penso.
Home: No penses. Això és viure?
Rodamón: Estic.
Home: No tens res.
Rodamón: Sóc.

Home: No ets ningú. No et vull veure més pel meu banc.

Rodamón: Fa fred.

(s'abriga)

Ve de dins... el fred ve de dins...

(pausa)

Home: És fa tard.

Rodamón: És d'hora...

Home: Ves a la merda!

Rodamón: Tinc fred...

Home: No fas més que queixar-te.

Rodamón: Ve de dins, el fred...

Home: Ets menyspreable.

Rodamón: No ho sé.

Home: Jo sí que ho sé. No treballes, no fas res, vius dels demés.

Rodamón: Visc.

Home: Això és viure?

Rodamón: Sí.

Home: Viure és fer coses productives... treballar, fer diners, tenir coses.

Rodamón: Tinc al Pelut, tinc una burilla, tinc un rellotge. Sí...tinc un rellotge que no va...

Home: S'ha de lluitar a la vida.

Rodamón: I pensar...

Home: Ser útil...

Rodamón: Com tu.

Home: Sí. L'has endevinada. Com jo! Jo penso, jo lluito, jo tinc poder.

Rodamón: Per què?

Home: Perquè? Per viure millor que els demés.

Rodamón: I tenir més coses...

Home: Exacte! Jo no era res, saps? Però vaig estudiar, vaig lluitar, vaig trepitjar els que se'm posaven al davant. Dies de feina, nits de feina, anys de feina... i ara estic a dalt, saps? A dalt de tot.

Rodamón: Al banc.

Home: I si no fos al banc, a qualsevol altre lloc... som la gent com jo els que fent rutllar el país, els que fem que la gent com tu pugui viure a les nostres costelles...

Rodamón: Tu em fas fora de la porta...

Home: Nosaltres decidim... ho hem de fer...

Rodamón: Ho feu...

Home: Perquè som valents, decidits! no tenim por de res...

Rodamón: Us tenen por...

Home: Fem i desfem.

Rodamón: Us tenen molta por...

Home: Què sabràs tu el que és treballar de valent...

Rodamón: No ho sé... no ho vull saber... no penso...

Home: Tenir responsabilitats...

Rodamón: Uns quants...

Home: Sí, uns quants que ens ho hem ben guanyat.

Rodamón: I els demás?

Home: Que es fotin, els demás!

Rodamón: Ja es foten...

Home: Que s'ho guanyin com jo, com nosaltres. No feu altra cosa que demanar i demanar i demanar... com tu.

(el rodamón posant-se la burilla a la boca)

Rodamón: Si. Tens foc, mestre?

Home: I no sempre es pot donar... no s'ho guanyen... com tu.

Rodamón: No tens foc?

Home: A vegades miro pel finestral del despatx. Miro a baix i us veig a vosaltres, a tots vosaltres... petits, esquifits, bellugadissos com una colònia d'insectes... amb les vostres petites misèries i amb els vostres petits somnis de merda. Si poguéssiu pujaríeu al meu despatx i em llençaríeu per la finestra a puntades de peu... si poguéssiu... Però no podreu mai. Hem tret les escales... em posat oli a les parets perquè els insectes rellisquin... caiguin... es morin. Nosaltres decidim qui puja. Nosaltres tenim les claus...

Rodamón: Però no tens foc.

Home: Tu ets un insecte.

(pausa)

Rodamón: Tinc fred.

Home: No tens una manta?

Rodamón: No vull una manta.

Home: La gent et dóna diners. Podries comprar-te una manta.

Rodamón: No vull diners.

Home: No passaries fred.

Rodamón: El fred ve de dins. No vull diners.

Home: Jo te'n puc donar...

(treu un feix de diners de la cartera)

Rodamón: No vull diners.

Home: Estàs ben boig!

Rodamón: Tu tens diners... per què els vols?

Home: Per què? Em preguntes per què vull diners?

Rodamón: Sí.

Home: Me'ls guanyo, saps? Un bon grapat cada mes.

Rodamón: Per què els vols?

Home: Ara no t'ho puc explicar. No tinc temps.

Rodamón: Per què?

Home: És tard.

Rodamón: No tens temps.

Home: És tard.

(estirant-se)

Rodamón: Si no tems temps...per què els vols els diners...?

(pausa)

Home: Què hi foto aquí parlant amb aquest desgraciat?

Tinc coses importants per fer... M'hi jugo molt a la reunió d'avui...

No sé l'hora que és... En Ruiz ja deu ser a punt d'arribar. És de confiança en Ruiz... fa molts anys que em fa de xofer i sempre arriba a l'hora... no cal amoïnar-se... Però no sé estar sense fer res...

Fa anys que no estic sense fer res... Repassaré els papers de la reunió... Això!

(obre el maletí i està buit)

Els papers! On son els papers! Com em presento ara jo a la reunió! Collons... Colla de inútils!

(s'afluixa el nus de la corbata)

He de pensar... He de pensar una estratègia... No necessito papers... ho tinc molt clar... Però... on son els papers...

(el rodamón s'asseu)

Rodamón: Mestre.

Home: Jo els he ficat a la cartera... o l'he dit a la Mercè que ho fes? Segur que l'he dit a la Mercè i s'ha oblidat. S'ha oblidat dels papers! L'acomiararé!

Rodamón: Mestre. Jo en tinc de papers.

Home: Què vols?

Rodamón: Jo tinc papers.

Home: De què cony parles?

(el rodamón s'ha aixecat i remena el carro. Treu uns documents esgrogueïts)

Rodamón: Son del teu banc.

Home: Fota-te'ls al cul, aquests papers!

(el rodamón els torna a ficar al carro)

Rodamón: Com vulguis... jo no els vull per res. No sé d'on els vaig treure, ni perquè els guardo...

Home: Tu no saps res.

Rodamón: Millor per mi.

(pausa)

Rodamón: D'això... mestre.

Home: Què vols?

Rodamón: Aquells diners...

(acostant-se-li)

Home: Aha! En vols?

Rodamón: Tu en tens molts...

Home: I tu en vols, oi?

Rodamón: No són pas per mi.

Home: Ah, no?

Rodamón: Són per en Xacres.

Home: Qui?

Rodamón: En Xacres... un boig que sempre vols diners.

Home: És amic teu?

Rodamón: No en té d'amics en Xacres.

Home: I vols donar-li diners?

Rodamón: Tu en tens molts i ell en vol...

Home: Però tu qui et penses què sóc jo? Et creus què em guanyo els diners per regalar-los? Si vols diners, guanya-te'ls!

Rodamón: Tu en tens...

Home: Si. En tinc molts i els necessito.

Rodamón: Per què?

Home: Tornem-hi! Ets un pesat!

Rodamón: Per què els necessites?

Home: Tinc moltes despeses. Una família, dues cases, tres cotxes, un iot...

Rodamón: Una família...

Home: Si! Una família... *(pausa breu)* Bé... els fills fan la seva vida... però tinc una dona.

Rodamón: Tens una dona...

Home: Si...

Rodamón: Però abans me'n donaves, de diners...

Home: No t'entenc. Abans m'has dit que no els volies. Després me'n demanes per donar-los a no se qui...

Rodamón: A en Xacres.

Home: A qui sigui!

Rodamón: Jo si que no t'entenc en a tu. Primer me'n dones i ara no me'n dones.
(l'home torna a treure el feix de bitllets i li atansa)

Home: Té. En tinc molts. Però són per tu. I per ningú més. M'entens ara?

Rodamón: Són meus?

Home: Si.
(el rodamón comença a estripar els bitllets)

Rodamón: Doncs a la merda!

Home: Què fots? Estàs boig?

Rodamón: Són meus.
(els trenca amb més ràbia. L'home el vol deturar i el fa caure per terra. Com pot li arrenca de les mans uns quants bitllets)

Home: Desgraciat!

Rodamón: Són meus.

Home: Et fotre una patada als collons!

Rodamón: Tu me'ls has donat...

Home: Però no perquè els estripis, cabró!
(el rodamón s'asseu damunt dels cartrons, treu l'ampolla de vi, beu i després li ofereix a l'home)

Rodamón: En vols?

Home: No!

Rodamón: Jo te'n dono, si després l'escups no et diré res. Serà teu...

Home: Ets un pobre imbècil...

Rodamón: És bo...

Home: És tard...

Rodamón: És d'hora. Sempre és d'hora.

Home: Potser si...
(l'home s'asseu al costat del rodamón)

Home: Què és això?

Rodamón: Vi. Té
(li atansa i l'altre beu i escup tot seguit)

Home: Això és fastigós!
Rodamón: Treu el fred.
Home: No en fa de fred. Jo no en tinc gens.
Rodamón: A mi en ve de dins...
(pausa)

Rodamón: Com és la teva dona?
Home: No ho sé...
Rodamón: No ho saps?
(pausa)

Home: Sabia com era abans... Ara ja no ho sé... Teníem tantes coses en comú... els mateixos gustos, els mateixos amics, les mateixes ambicions... I ara no sé res del que li agrada, del que desitja, de les seves amistats...
Rodamón: L'estimes?
Home: No... no ho sé... Abans creia que no podria viure sense ella... ara... ara no ho sé...
Rodamón: Ella t'estima?
Home: No... Però, a tu què cony t'importa?
Rodamón: No m'importa.
(pausa)

Home: Poc a poc vam deixar d'escoltar-nos... de parlant-se... de mirar-nos... d'estimar-nos...
(el rodamón ha anat assentint amb el cap)
Ella m'enganya...
Rodamón: Tu l'enganyes...
Home: M'enganya. Es fot al llit amb el primer que arriba... I quan folla pensa en mi, segur.
Rodamón: T'estima.
Home: La odio.
Rodamón: L'has perduda...
Home: I a mi que m'importa! Tinc les dones que vull.
Rodamón: No són teves...
Home: Ho són! Els hi dono poder i diners.
Rodamón: Només les folles.
Home: M'estimen.

Rodamón: No t'estimes ni tu mateix.

Home: La meva dona m'estimava...

Rodamón: L'has perduda...

(pausa)

Home: Ella sabia que jo no tenia temps per foteses... No ens veiem gaire... a canvi, però, tenia tot el que volia. Era lliure, podia entrar i sortir i gastar el que fes falta... A poc a poc es va anar apagant el foc sota els llençols i jo la feia sentir culpable... Per això va accedir aquella nit... Aquella nit... Jo l'animava i li deia que li agradaria... Ella no volia...

(assentint amb el cap)

Rodamón: Però tu manaves...

Home: No la forçava... només li deia que li agradaria. Eren uns amics...

Rodamón: Bons amics?

Home: Bé... Teníem negocis... *(petita pausa)* Ells estaven acostumats. Ho havien fet moltes vegades... I al final la vaig convèncer...

Rodamón: Si. Tu manaves...

Home: Nosaltres érem més joves... ells més experts... Quan vam arribar ja estaven despullats... Tu pots creure? Quan va veure aquell home nu va cedir. No la vaig convèncer jo. Va ser com si de cop decidís llençar-se a fons... Abans de que me'n pogués adonar ja estava sota d'ell... clavant-li les ungles a l'esquena... gemegant com mai havia gemegat per mi... L'altre dona em va despullar... la vaig abraçar i vaig sentir el seu ventre tou, els seus pits tous, el seu cul tou... però jo no me'n adonava... Veia com aquell home s'endinsava a dins d'ella i era jo qui la follava... i era a mi a qui follaven... L'altre dona en volia més. Però jo no necessitava res més...

Ens vam vestir en silenci i tot va tornar a ser fred i educat...

Vaig estar molt de temps amb altres dones veient a la meva dona, molt més excitada del jo mai hagués pogut imaginar-me.

Rodamón: I la teva dona?

Home: No en vam parlar mai més... però a mi, la veritat,... em feia una mica de vergonya...

Rodamón: I a ella, no?

Home: Ella sempre més m'ha mirat amb fàstic...

(pausa)

Rodamón: Tu vas fer que la follés un altre i ara et queixes de que es foti al llit amb tothom...

Home: Allò va passar... Era una experiència més...

Rodamón: Per tu no...

Home: Per ella tampoc...

(canviant)

Per què t'explico tot això... Mai ho havia explicat a ningú...

Rodamón: T'ho havies explicat a tu mateix alguna vegada?

Home: Mai...

Rodamón: Et farà bé.

Home: No ho sé...

(pausa. L'home s'aixeca decidit)

Home: M'estic tornant boig... li estic explicant en aquest mitja merda coses que em pensava que no les diria mai a ningú... I és fa tard.

Rodamón: Ja hi tornes?

Home: Tu no saps la quantitat de coses que he fer avui...

Rodamón: Ni ho sé, ni m'importa...

Home: La reunió... després el dinar amb dos accionistes... després la firma d'un contracte... després...

(el rodamón fa un badall)

Rodamón: I no t'avorreixes?

Home: Avorrir-me? Això és la meva vida.

Rodamón: Això és la vida del banc...

Home: És el mateix.

Rodamón: Maleït banc... hi fa molt de fred...

Home: Per què hi vas a dormir-hi, doncs?

Rodamón: *(estranyat)* No ho sé... sempre hi he anat...

Home: És un bon banc.

Rodamón: Per tu tots són bons...

Home: Potser si... Però al meu banc...

Rodamón: Teu?

Home: És un dir... Al meu banc les coses m'han anat força bé.

Rodamón: Si...

Home: Vaig saber jugar bé les meves cartes i vaig guanyar.

Rodamón: I d'altres van perdre...

Home: És llei de vida. Et penses què tot és tant fàcil com asseure's a terra i parar la mà? A la porta potser si. Però als despatxos és una altre cosa... S'ha de lluitar...

Rodamón: Ja m'ho has explicat, això...

Home: S'ha de ser agosarat, valent... marcar-se uns objectius i no parar fins aconseguir-los...

Rodamón: M'avorreixes...

Home: Trepitjar perquè no et trepitgin. Fer-te un lloc i defensar-lo... defensar-lo a mort...

(el rodamón se'n desentén i remena el carro)

Home: I per sobre de tot fer que et respectin.

(el rodamón troba una capsula de llumins)

Rodamón: He! Sabia que per aquí hi havien llumins.

Home: Jo vaig dedicar tots els meus esforços a fer-me respectar. Així, a més, no pensava amb la meua dona ni em la desgracia de vida que dúiem a casa...

(el rodamón ha encès per fi la burilla i fuma amb satisfacció)

Rodamón: Si mestre... tot el que vulguis però tu no tens foc.

Home:... I aquella mala llet continguda l'abocava a la feina...

(l'altre li acostava la burilla)

Rodamón: En vols?

Home: I cada dia em feia més dur, més fort... i poc a poc vaig aprendre a odiar els dèbils... els pocapena...

Rodamón: I vas fotre a molts.

Home: Els hi ensenyo el que és la vida.

Rodamón: I quan més els fots a ells, més fort et fas tu...

Home: Tothom té la seva oportunitat, el que no l'aprofiti, que és foti.

Rodamón: I tot per diners...

Home: No has entès res.

Rodamón: Ni falta que em fa.

Home: Saps què és el poder?

Rodamón: No ho sé ni m'interessa.

Home: Ets un cabró.

Rodamón: Potser... no ho sé... no penso...

(llença la burilla al terra)

(Pausa)

Home: Saps? Mols d'aquest als que un dia he fotut, com tu dius... ara ja no em guarden rancúnia... Han après... ara saben com és el món del diner.

Rodamón: Ara t'estan agraints...

Home: Agraints potser no... però... crec que em comprenen...

Rodamón: T'odien...
Home: Em respecten.
Rodamón: Et tenen por.
Home: Em respecten!
Rodamón: Tu et respectes?
Home: Què t'has pensat! Fill de puta! Tothom em respecta!
Rodamón: La teva dona t'odia.
Home: Però em respecta! Tothom em respecta! La dona, els amics, els empleats, els meus fills...
Rodamón: Els teus fills...
Home: Sí! Ells també.
Rodamón: On són?
Home: Tenen la seva vida...
Rodamón: On són?
Home: Estudien, treballen...
Rodamón: Els has perdut...
Home: I què? Què és fotin! Ara sabran el pa que s'hi dóna al mon! Diuen que no els interessa els meus negocis, que no els interessa els meus diners, que no els interessa la meva manera de viure. Son uns merdes! No arribaran en lloc. Desgraciats!
Rodamón: No t'estimen.
Home: Desagraïts! Ho han tingut tot. Tot el que desitjaven... tot...
Rodamón: Quants en tens?
Home: Això si què vols saber-ho?
Rodamón: M'és igual...
Home: Doncs, per què m'ho demanes?
Rodamón: No tinc res més que fer.
(pausa)
Home: Tinc un noi i una noia... Quan van néixer pensava que allò m'uniria més a la dona... Però encara va ser pitjor... la molt cabrona els ha posat en contra meu. Sobretot a la noia...
Rodamón: Les dones...
Home: Sobretot a la noia...
Rodamón: Les dones ja se sap...
Home: Jo volia el millor per a ella... el millor...
Rodamón: Volies el millor per a tu.
Home: És el mateix!
Rodamón: Segur?

Home: Per què mai no em va fer cas?... Per què mai no va intentar complaure'm?... No, ella havia de ser diferent... no podia ser i comportar-se amb la normalitat que jo demanava... amb la normalitat que exigia la nostra manera de viure.

Rodamón: La nostre manera de viure...

Home: Quan vaig saber la veritat no podia creure'm-ho...

Rodamón: La veritat...

Home: Aquella malparida s'entenia amb una amiga seva...
La meva filla anant-se'n al llit amb una altre dona!

Rodamón: I què?

Home: Com què, i què?

Rodamón: Hi ha coses més vergonyoses.

Home: Jo no ho podia permetre... I ho vaig solucionar... i tant que ho vaig solucionar. Vaig saber qui era la seva amiga i ho vaig solucionar.

Rodamón: Doncs per què et preocupa ara?

Home: No em preocupa. Vaig fer el que havia de fer.

Rodamón: Com sempre...

(l'home està furiós)

Home: Sí. Com sempre! Què t'has pensat, merdós!
Jo no deixo que els problemes és podreixen! Quan cal prendre decisions, les prenc i llestos!

Rodamón: Deixa'm tranquil! A mi què m'importen les teves decisions?

Home: Vaig fer el que havia de fer.

Rodamón: Mestre... tornes a avorrir-me...

Home: I no saps com m'ho va pagar la meva filla...

Rodamón: Jo no sé res...

Home: Em va escopir a la cara... ja no l'he tornat a veure més...

Rodamón: Ho vas arreglar...

Home: Naturalment! A la meua manera! Vaig buscar a la puta que es ficava al llit amb la meua filla...

(el rodamón s'ha desentès completament de l'home i s'asseu a beure vi)

Rodamón: Maleït fred...

Home: Va ser molt fàcil...

Rodamón: Maleït fred que ve de dins...

Home: M'he la vaig follar!

Rodamón: ... que ve dels ossos...

Home: Em vaig follar en aquella puta que es ficava al llit amb la meua filla.

Rodamón: ...que ve de dins...

Home: I li va agradar! Li va agradar que m'he la follés!

Rodamón: S'acaba el vi, mestre.

Home: Aquella puta em va prometre que no li diria mai a la meva filla... Vaig donar-li molt més del que podia somiar... diners, molts diners... em va prometre que deixaria tranquil·la a la meva nena... Puta! Més que puta!
(el rodamón que s'ha aixecat s'acaba el vi i trenca l'ampolla contra el terra. L'home té un ensurt)

Home: Què cony fots?

Rodamón: El que no val es trenca...

Home: Em va escopir a la cara.

Rodamón: L'has perduda...

Home: Em va... em va escopir a la cara...
(pausa)

Rodamón: Et queda un fill...

Home: No vull parlar més. No entenc que m'està passant...
 No entenc per què parlo amb tu.

Rodamón: No parlis.

Home: Ets fastigós.

Rodamón: Si.

Home: Ets pudent.

Rodamón: Si.
(pausa)

Home: El meu fill...

Rodamón: Sóc pudent...

Home: És un desgraciat el meu fill...

Rodamón: Sóc fastigós...

Home: Ho vaig intentar... I tant que ho vaig intentar... però és dèbil...

Rodamón: Sóc pudent... sóc fastigós... no penso...

Home: Res de tot el que li vaig ensenyar el va fer canviar... No té caràcter...
 Tot el que jo demano, el que jo exigeixo als demés, li manca a ell. Tot allò que m'és menyspreable ell ho té... Com podrà dur els meus negocis? Com puc confiar en una persona sense esperit?... en un pocapena...

Rodamón: Com xerres, mestre...

Home: Les meves naturals exigències van anar covant dins d'ell un odi fred i covard. El fill odia el pare que vol el millor per a ell... On s'és vist?

Rodamón: El millor...

Home: I jo sé que menyspreant tot el que jo faig, tot el que jo construeixo, es menysprea a ell mateix... però és massa covard per admetre-ho...

Rodamón: Sempre el millor per a tu... el millor per a tu... el millor per a tu...

Home: El millor per a mi és el millor per a ell! I per a la meva filla també!

Rodamón: Ja ho has dit això, mestre.

Home: I és la veritat!

Rodamón: Ja! Sort que et respecten...

Home: Sí! I saps per què? Perquè en el fons saben que tinc raó...
*(el rodamón s'ha desentès i remena el carro.
L'home l'agafa violentament pel braç)*

Home: Mira'm!! Mira'm quan et parlo!

Rodamón: No estàs parlant pas per mi.

Home: Ah, no?

Rodamón: Parles per tu mateix.

Home: Tu no pares de fer-me preguntes!

Rodamón: Jo no sé res...
(l'home el deixa anar despectivament)

Home: Ets tan mitjamerda com tots els demés.

Rodamón: Sí.

Home: Ho podríeu tenir tot... però sou dèbils...

Rodamón: He! Som insectes...

Home: Sí. Insectes.
(pausa)
(el rodamón s'acosta al gos i l'acotxa)

Rodamón: Què et passa Peludet? Per què tremoles? No aniràs a posar-te malalt, oi? Va, home, va... que no fa tant de fred... tu sempre has aguantat molt bé el fred... millor que jo... Va, Peludet, no tremolis...

Home: Què no veus que aquest gos ja és molt vell.

Rodamón: No ho sé... el Pelut sempre ha estat així.

Home: D'on l'has tret?

Rodamón: No ho sé... sempre l'he tingut... sempre ha estat amb mi.

Home: No és de cap raça.

Rodamón: És meu.

Home: És un petaner.

Rodamón: És meu.

Home: No saps res... no n'entens ni de gossos.

Rodamón: El Pelut està amb mi... és meu...

Home: Jo en tenia un de gos. De raça.

Rodamón: Sempre el millor...

Home: Vaig estar un temps presumint quan el passejava pel voltant de casa.
(el rodamón s'aixeca i comença a passejar per l'escenari escarnint a l'home)

Rodamón: O sents, Peludet? Els senyor passejava al senyor dels gossos...

Home: Un dia el vaig dur a casa d'un amic...

Rodamón: El millor amic...

Home: Ell entén molt de gossos i volia que tingues enveja del meu gos...

Rodamón: El millor gos...

Home: I saps que em va dir?

Rodamón: El millor...

Home: En va dir que el meu gos no era autènticament de raça... que era un creuament...

Rodamón: El millor creuament...

Home: T'ho imagines? Amb els calés que em va costar i no era de raça!

Rodamón: No era de la millor raça...

Home: Aquell fill de puta de la botiga de gossos em va enredar!

Rodamón: Et va vendre una tifa... Un gos de raça de tifa... He, he! O sents, això, Pelut? No era de raça!

Home: T'asseguro que li costarà vendre un altre gos!

Rodamón: On és el teu gos? No el veig el teu gos...

Home: El vaig tornar! Li vaig dir a aquell malparit que se'l podia fotre al cul aquell gos tant malparit com ell.

Rodamón: El millor gos no era el millor gos...

Home: Per mi no! Aquell era un gos con els de tothom... I jo volia el millor. Un campió... d'avis campions... de pares campions... I em van endinyar una merda de gos.
(el rodamón sent ara una mica de commiseració)

Rodamón: Però era el teu gos...

Home: El vaig tornar.

Rodamón: No el vas mirar als ulls?

Home: El vaig tornar! No era el que jo volia!

Rodamón: Tu ets el malparit...

Home: No sóc la riota de ningú, jo!

Rodamón: Aquell gos era teu...

Home: El vaig tornar.

Rodamón: Tu eres d'aquell gos...

Home: Em van enredar. No era un pura raça!
Rodamón: No tens res!
Home: Mira qui parla!
Rodamón: Tinc al Pelut.
Home: Vaja, quin tresor. He!
Rodamón: Ell m'és fidel... a ell no li importa el que jo tingui... està amb mi, sempre...
Home: Jo necessito cap animal. Tinc molts amics, jo.
Rodamón: No et crec, mestre... N et crec...

(pausa)

Home: Bé... la veritat és que no tinc massa temps per dedicar-me als gossos ni a les amistats... Però hi ha molta gent a la que he fet molts favors... i ells ho saben...
Rodamón: Aleshores, tens amics comprats.
Home: Jo faig coses per la gent. És normal que ho sàpiguen.
Rodamón: Així t'han d'estar agraïts...
Home: I què?
Rodamón: No son amics.
Home: Què saps tu!
Rodamón: Jo no sé res...
Home: Doncs fote't la llengua al cul!
Rodamón: Pensa-ho bé... No tens cap amic... ni un de sol.
Home: He! Té gràcia que t'hagi de donar explicacions...
Rodamón: A mi no... dóna-te-les a tu mateix... si vols.
Home: I perquè no...
Rodamón: Endavant, mestre.
Home: Vegem... Si. En Marc. Hauries de conèixer en Marc... Aquest si que és un bon amic. Faria tot allò que li demanés. Segur!
Rodamón: El millor amic...
Home: Si.
Rodamón: Mai li has fet mal...
Home: Mai.
Rodamón: Mai l'has traït...
Home: Què vol dir?
Rodamón: Jo no vull dir res... jo no sé res...

(pausa)

Home: D'acord! Durant un temps no vaig portar-me massa bé amb ell... Però

no va ser culpa meva...

(irònic)

Rodamón: Tu vas fer el millor...

Home: Aquella dona seva em buscava...

Rodamón: I et va trobar...

Home: Era fàcil... Ell mai ho sabut...

Rodamón: Pobre...

Home: És una meuca... la dona d'en Marc és una meuca... Perquè ella sabia que el fet de que jo me la follés tenia un preu. Et penses que només volia passar-s'ho bé? No. El preu era que jo ajudés en Marc... Perquè ficant-se al llit amb mi estava assegurant-se els calés del seu marit. La molt puta!

Rodamón: Pobre millor amic...

Home: No va durar gaire temps... Em vaig cansar de seguida. Però ella va aconseguir el que volia...

Rodamón: El millor per a tots...

Home: Si. En Marc va fer molts diners... el vaig ajudar com mai he ajudat a ningú... però no per la seva dona. El vaig ajudar perquè és el meu amic. Ho hagués fet de totes totes. No calia que aquella fulana es deixés follar.

Rodamón: Ella només s'obria de cames, eres tu qui se la tirava...

Home: En Marc no ho sabrà mai... i jo continuaré ajudant-lo...

Rodamón: En Marc ho sap...

Home: ...perquè és el meu amic.

Rodamón: Ho sap i t'odia.

Home: Ell em respecta...

Rodamón: Pobre millor amic...

Home: ...i no ho sabrà mai! Ja ha passat... ja ni me'n recordo de la seva dona... quan la veig ni hi penso. Quan una cosa s'acaba, s'acaba! Que importa si una vegada vaig traïr en Marc. Allò està oblidat! I ara és el meu millor amic i sempre l'ajudaré!

Rodamón: Ai, mestre... no ajudes un amic... pagues un deute.

Home: No és cert!

Rodamón: Mai l'has mirat als ulls... Si alguna vegada haguessis mirat els ulls del teu amic hauries vist que no et mirava com el gos que vas tornar.

Home: Sap prou bé que l'he ajudat molt.

Rodamón: Hauries vist odi...

Home: Ell em respecta...

Rodamón: T'odia...

Home: És el meu millor amic.

Rodamón: No tens res...

Home: Mira, merdós... No sé que collons foto aquí parlant amb tu... però et juro que demà faré que els guàrdies de seguretat del banc et fotin fora per sempre.

Rodamón: Tornaré.

Home: Et fotran dins d'un cotxe i et deixaran a l'altre punta del país. D'on no puguis tornar mai més... Així em deslliuraré de la teva presència fastigosa.

Rodamón: Tornaré... és el meu banc.

Home: Ets una rata! I jo odio les rates.

Rodamón: A mi no em pots fer res...

Home: Desgraciat!

Rodamón: Jo no penso... jo no tinc res... jo no valc res...
No tinc preu... i per això no em pots fer res.

Home: Fill de puta!

Rodamón: No et pots follar a la meva dona, no et pots follar a la meva amiga, no pots baixar-me el sou, no pots acomiadar-me, no pots comprar-me... mai seré teu, mestre...

Home: Et mataré, desgraciat!

Rodamón: I tornaré...

(l'home està completament irat)

Home: Ves a la merda! Tu i les teves andròmines!!
(dóna puntades de peu al carro i als cartrons)

Rodamón: No tinc preu.

Home: I aquest gos pudent, també a la merda!
(dóna una forta puntada de peu al gos)

Rodamón: Pelut!!!
(el rodamón corre a recollir el gos i l'agafa en braços)

Rodamón: Què t'ha fet, Pelut? Pobre Peludet...

Home: La culpa és teva.

Rodamón: Peludet...
(molt lentament, el rodamón posa el carro en peu, recull els cartrons i deixa el gos d'amunt dels draps. Seu i acaricia el gos)

Home: Densa que he arribat no has fet res més que tocar-me i tocar-me i tocar-me els collons. Qui ets tu per valorar la meva vida, la meva

família, els meus amics? Qui ets tu per judicar-me? Contesta'm!

(el rodamón calla i això posa més nerviós a l'home)

T'he dóna't conversa... t'he explica't coses molt íntimes... I tu què has fet? O no fer-me cas o escarnir-me... Qui et penses que ets? Qui collons et penses que ets?

(silenci)

T'he dóna't diners i els has trencat... Ningú t'ha fet cas en tota la teva puta vida i jo he parlat amb tu! Què cony vols?

Rodamón: És mort...

(silenci)

Home: Jo et compraré un gos de veritat...

Rodamón: És mort... El Pelut és mort... és mort... el Pelut és mort... és mort...

(encongít, el rodamón va movent el cos rítmicament mentre continua gemegant)

Home: Demà... demà vens al banc i et daré tots els diners que vulguis... Em sents? Demà vens... et daré diners... si aquests no els trenques et podràs comprar un gos millor...

Rodamón: És mort... en Pelut és mort...

(l'home s'acosta al rodamón)

Home: Jo no volia fer-li mal... Ha estat culpa teva... Tu m'has fet empenyar...

(silenci)

Rodamón: Ell no t'ha fet res... Tens raó...

Home: Què?

Rodamón: Ha esta culpa meva.

Home: Ho veus?

Rodamón: Sóc un desgraciat... Estava tant segur de que no em podries fer mal que no he pensat que li faries a l'única cosa que em faria mal...

Home: No t'entenc...

Rodamón: Fent-li mal al Pelut me'n fas en a mi...

Home: No ho he pensat, això...

Rodamón: No et cal pensar-ho. Et surt de dins... Tota la vida has fet el mateix... si no pots corrompre algú, destrueixes allò que més aprecia... Com l'auto estima de la teva dona, com l'amant de la teva filla, com l'orgull del teu fill, com l'amistat d'en Marc...

Home: No és culpa meva...

Rodamón: Ets un porc.

(silenci)

Home: No sé que està passant avui...

Rodamón: El que ha passat sempre...

Home: Estic molt nerviós...

(el rodamón acotxa amb molta cura el gos i s'aixeca poc a poc)

Rodamón: Tu no saps que està passant i jo no penso... Però ara sé...

Home: Tu no saps res.

Rodamón: Sé que ets un desgraciat...

Home: Jo ho tinc tot!

Rodamón: Ets un desgraciat que vols el millor...

Home: Sí. I què?

Rodamón: Ets un desgraciat que vols el millor i que sempre la caga.

Home: Escolta'm, tu!

Rodamón: Calla!

Home: Que t'has pensa't!

Rodamón: Calla et dic!

(l'home va a contestar però calla)

Dius que estàs nerviós i que no saps que fas aquí... Saps que et passa? que tens por. Estàs cagat de por. No entens el que està passant i això et fa por, molta por, mestre...

Home: Tot això és molt estrany...

Rodamón: Ningú vindrà a buscar-te... estàs sol.

Home: El meu cotxe...

Rodamón: Estàs sol!

Home: El banc...

(pausa)

Rodamón: Avui és el dia.

Home: Què vols dir?

Rodamón: No ho sé... solament sé que avui és el dia...

Home: Ets boig. La mort d'aquest gos insignificant t'ha acabat de trastocar.

Rodamón: No ho sé... jo no penso... jo no sé res... però tinc la certesa de que avui és el dia.

Home: El dia...

Rodamón: És curiós... sense saber-ho... sé el que he de fer...

Home: Sí...

Rodamón: Tu també ho saps, oi?

Home: No! Jo no sé res de tota aquesta merda.

Rodamón: No et queda res... ni banc, ni cotxe, ni rellotge, ni xofer, ni papers, ni dona, ni fills, ni amics, ni gos...

Home: Ets boig...

Rodamón: Sí... i això m'ha salvat tots aquests anys... Però tu estàs sol.

Home: És un malson...

Rodamón: I avui és el dia...
(el rodamón agafa a l'home i violentament el fa posar de genollons. D'una puntada el posa de quatre grapes i agafant-lo per la corbata el passeja per l'escenari)

Ets el gos... el millor gos... el senyors del gossos... el senyor dels millors gossos...
(li dóna una puntada al cul i el fa caure a terra)

No et queixes... no dius res. Ho sabies... sabies que havia d'arribar el dia. El dia que algú t'ho faria purgar tot. Aixeca't, malparit!
(el fa posar altra vegada de quatre potes)

El senyor! El senyor que no ha tingut miraments amb ningú...el senyor que s'ha follat a tanta gent, ara no és queixa!

Home: No...

Rodamón: Baixa't el pantalons!

Home: No...

Rodamón: Baixa-te'ls et dic!
(com pot l'home se'ls baixa. Mentrestant el rodamón ha tret un fuet del seu carro)

Home: No!

Rodamón: Sí!
(li pega cops de fuet)

Sí, sí, sí...
(se li munta a cavall i fujetejant-lo es passeja)

Al senyor li agrada! Al senyor li agrada rebre! Ha estat tant de temps donant pel cul a la gent que ara li agrada saber què se sent.

Home: Sí, sí...

Rodamón: No et pensaves que fos tant fàcil, veritat? Uns quants cops i ja has pagat, veritat?

Home: Sí, sí...
(el rodamón es posa dempeus i li dóna una forta puntada de peu a la cara que fa que l'home quedi estirat a terra. Deixa el fuet al carro)

Rodamón: Doncs això no és res... No et pensis que amb això pagues alguna cosa.

Home: Ai...

Rodamón: Avui és el dia...

Home: Per... per què?

Rodamón: No ho sé... Jo no sé res...

(l'home s'aixeca lentament i es posa els pantalons. El rodamón va cap els seus trastos i s'asseu als cartrons)

Home: Qui ets?

Rodamón: Ningú. Sóc...

Home: Què hi fas aquí?

Rodamón: No ho sé...

Home: Jo sé qui sóc. Jo espero el meu cotxe. Però tu què hi fots aquí?

Rodamón: No ho sé... només sé que havia de venir...

(silenci)

Home: Es curiós... no recordo massa bé el que havia de fer avui...

Rodamón: Jo no recordo el que he fet fins avui...

Home: No vols recordar.

Rodamón: No...

Home: Tu tampoc deus estar massa content de tu mateix quan no vols recordar.

Rodamón: No penso... no vull pensar.

Home: Ets un covard. Si no vols pensar és que deus amagar alguna cosa bruta.

Rodamón: No ho sé...

Home: Quin cabronàs que estàs fet! I que burro que he sigut! Per un moment...

Rodamón: Pensar fa mal.

Home: Per un moment m'he cregut que tu...

Rodamón: Torno a tenir fred...

Home: ...que tu eres... no...

Rodamón: Ve de dins el fred...

Home: ...una mena de... de consciència...

Rodamón: Ve dels ossos el fred...

Home: ...què estic dient? M'estic trastocant. M'estic tornant tant boig com tu.

(pausa)

(el rodamón s'aixeca i s'acosta a l'home)

Rodamón: Seria fàcil, oi?

Home: Sí.

Rodamón: Et passes la vida foten putades i després la consciència t'ho retreu...

Home: Sí...

Rodamón: ...i tu, que tot ho pots, l'escoltes, li dones diners, deixes que et castigui i et penses que pots comprar-la.

Home: Això son collonades. Encara no estic boig. Tot això s'acabarà d'un moment a l'altre.

Rodamón: O no...

Home: Tot acabarà... segur.

Rodamón: O tot començarà...

Home: Estàs com un llum i no sé perquè t'he permès que m'humiliessis...

Rodamón: Portes tota la vida humiliant-me en a mi...

Home: Calla!

Rodamón: Sí, mestre...

Home: No sé ni com et permeto que em dirigeixis la paraula.

Rodamón: He! No te'n pots estar.

Home: Si ho sabessin els meus advocats... Amb els problemes que tinc i estic aquí perden el temps amb tu...

Rodamón: Un mateix se'ls fa els problemes...

Home: Però me'n sortiré! I tant que me'n sortiré... no saben amb qui se la juguen...

Rodamón: He! Amb el senyor dels senyors dels gossos.

Home: Tothom s'ha posat en contra meva... Enveges! Això és, enveges! Tots em voldrien fotre... els diaris, els polítics, els sindicalistes... colla de cabrons! Però me'n sortiré... i tant que me'n sortiré...

Rodamón: A la teva manera...

Home: De la manera que sigui. Per això tinc els millors advocats... els millors assessors...

Rodamón: Els millors...

Home: ...i quan m'hagi sortit els aixafaré a tots aquests maricons que ara em volen ensorrar...

Rodamón: Deuen ser aquells que tant et respecten els que et volen ensorrar...

Home: Que sabràs tu, desgraciat... Ara mateix vindrà en... com es diu... el... bé... el meu xofer i aniré a... a on? No ho sé... no ho recordo... Tant és! Però tot acabarà... ara... aviat...

Rodamón: No ho sé, mestre...

Home: Jo sí que ho sé!

Rodamón: No ho sé...

Home: Ah! I ja pots oblidar-te de tot el que hem parlat. De tot el que ha passat avui aquí. No et pensis que et miraré la cara quan entri al banc. Ni t'ho

pensis!

Rodamón: No penso jo...

Home: Avui no sé que m'ha passat. T'he permès i t'he explicat coses que...

Rodamón: Les millors...

Home: ...mai he permès ni he explicat... I mai havia parlat amb algú tant insignificant com tu...

(el rodamón sense fer-li cas remena el carro)

Què fas?

Rodamón: Busco...

Home: Què?

Rodamón: Busco una burilla, mestre...

Home: Ara tens ganes de fumar?

Rodamón: Sí

Home: Em fas fàstic!

Rodamón: Collonut!

(el rodamón troba una burilla entre els seus paperots i l'encén. Després tapa ben tapat el cos del gos)

Pobre Peludet... ets mort...

(pausa)

Home: Quants anys tens?

Rodamón: Què?

Home: Què quants anys tens?

Rodamón: No ho sé... molts...

Home: Tens família?

Rodamón: A qui li importa?...

Home: Què feies abans?

Rodamón: Abans de què?

Home: Collons! A tu què et sembla? Abans de ser un desgraciat rodamón!

Rodamón: No ho sé... No vull saber-ho... no vull pensar-hi...

Home: He! I tu, tros de merda, gosaves criticar-me? T'has vist la fila que fas? Quan fa que no et mires al mirall? Vas fet un espantall.

Rodamón: Tinc roba...

Home: Qualsevol dia cauràs mort com un pardal a qualsevol racó... Estàs fet una merda.

Rodamón: Al banc fa fred...

Home: No hi tornis al banc. Ves a un asil... Hi ha llocs on et podrien recollir.

No sé perquè has d'anar a la porta del banc.

Rodamón: No ho sé... sempre hi vaig... sempre hi he anat...
(silenci)

Home: Realment no recordes res del teu passat?

Rodamón: No penso... no penso...

Home: Jo crec que sí que recordes.

Rodamón: No, no...

Home: No m'ho crec! No m'ho crec!
(el rodamón llença la burilla a terra. Està nerviós)

Rodamón: Deixa'm! No penso! No vull pensar!

Home: Em pensava que era jo el que tenia por! El que estava cagat de por!
Qui ets? D'on vens?

Rodamón: Deixa'm! Deixa'm!
(l'home l'encaixa i el rodamón està histèric)

Home: No vull deixar-te! Prou que m'has putejat!

Rodamón: No sé res! No sé res!

Home: Jo t'he explicat tot el has volgut! Ara, parla tu! Qui cony ets! Què fas aquí! Treu tota la merda que duus a dins! Parla!
(el rodamón es tapa les orelles)

Rodamón: Deixa'm! Jo no sé res!

Home : Fill de puta! Jo et faré recordar encara que no vulguis!
És molt fàcil judicar al demés oblidant tot el que un ha fet! On és el fuet? Ara veuràs!
(l'home corre cap el carro i agafant el fuet, fujeteja brutalment al rodamón que cau a terra encongit)

Rodamón: Prou.... prou...
(l'home para de fujetejar-lo i llença el fuet ben lluny i escup el rodamón)

Home: Fastigós! Què t'has pensat? No vals res! No sé com he pogut perdre el temps amb tu. Cabró!
(pausa)

Rodamón: A...avui...

Home: Què dius?

Rodamón: Avui... és... avui és el dia...

Home: Ja tornes amb les teves bestieses.

Rodamón: Havia... havia d'arribar...

Home: Estàs delirant...

(el rodamón s'incorpora com pot)

Rodamón: Avui és... el dia...

Home: Para de gemegar com una vella.

Rodamón: Ha de passar avui...

Home: Què estàs dient?

Rodamón: No... no ho sé...

Home: Doncs, calla!

(silenci)

Home: Fa fred aquí...

Rodamón: Si... Ve de dins...

Home: No sé d'on ve, però fa fred...

(silenci)

Rodamón: Saps? En Xacres diu que ja s'hi neix amb el fred als ossos...

Home: Que sabrà un altre merda seca com tu...

Rodamón: Per què m'insultes?

Home: Et molesta?

Rodamón: No.

Home: Aquest Xacres, on és?

Rodamón: No ho sé... en Xacres va i ve... si el busques no el trobes mai... però, ai, si no el vols veure... te'l trobes a tot arreu...

Home: És amic teu?

Rodamón: Ja t'he dit que en Xacres no en té d'amics...

Home: Només m'has parlat d'ell. És tot el que n'hi tret de tu.

Rodamón: ...una vegada...

Home: Què?

Rodamón: ... fa molt de temps...

Home: Continua...

Rodamón: Si... ho recordo...

Home: Molt bé... endavant.. Expliquem-ho. A anat bé que t'estovés.

Rodamón: ...una vegada...anava buscant cartrons... Havia plogut molt i tot era ple de fang... jo tenia els peus completament molls... en tota la meva vida no havia tingut tant de fred com aquell dia... El Pelut... pobre, Peludet... anava amb mi... Vaig trobar unes caixes i les vaig posar al terra de l'entrada d'una escala de veïns que quedava arrecerada... Un home amb un abric molt gruixut va anar a sortir al carrer i va veure al Pelut... pobre, Pelut. I el va acariciar... a ell que estava tant avesat a les puntades de peu... el va acariciar. Després em va mirar a mi...

segurament per folra'm fora de la seva escala... i de sobte li va canviar la cara... semblava que veia un fantasma... La seva mirada va anar de l'odi a la... compassió?... No ho sé... el cas és que va baixar la vista i va marxar sense dir-me res... No recordava haver sentit mai aquella sensació de vergonya... la mirada d'aquell home em va avergonyir profundament... a mi... que res m'importa res... No sé perquè, però estic segur que aquell home era algú sorgit del meu passat... Qui deuria ser?...

Home: Pensa, pensa...

Rodamón: Estic acostumat a que la gent em miri... però aquell home em va mirar d'una manera diferent... com si hagués format part de la meva vida d'abans...

Home: Bé...Has de fer un esforç i pensar...
(el rodamón s'esforça)

Rodamón: Era algú que... que em coneixia bé... segur...

Home: Algun amic?

Rodamón: No ho sé... No ho sé! I a mi que m'importa!

Home: No l'importa a ningú, cabró!

Rodamón: Doncs per què m'emprenyes?

Home: Ves a la merda!

(pausa)

Rodamón: Li vaig explicar en Xacres... em va dir que no hi havia retorn... que no valia la pena capficar-se... que el nostre camí ja no podia fer-se en direcció contrària...

Home: Per què no? No pots renunciar al passat.

Rodamón: Si puc, mestre... si puc...

Home: Veus? Em fas emprenyar... no tens esma per a res.

Rodamón: Allò passat, passat.

(pausa)

Home: Quina hora deu ser?

Rodamón: I el banc...

Home: És d'hora... segur que és d'hora...

Rodamón: ...sempre aquell banc... cada dia aquell banc...

Home: He! Tu, merdós! Com era allò? Sempre és d'hora per...

Rodamón: ...fa tants anys...

Home: ...per... per fer-se... tard, això...

Rodamón: Jo el conec molt aquell banc...

Home: He! Mai és tard per fer-se d'hora... no, no... mai és d'hora per fer-se

tard... He, he, he...

(l'home riu i el rodamón se'l mira sobtat)

Rodamón: Què et passa, ara?

(posant-se seriós)

Home: No res! No em passa res... Em penso que m'estic tornant tant boig com tu.

Rodamón: Sí, mestre, sí...

(silenci)

Home: Recordes alguna cosa més?

Rodamón: Per què vols saber-ho? Per què t'interessa tant?

Home: A mi? A mi m'importa un colló!

(silenci)

Rodamón: La boira... l'oblit... sembla que...

Home: Què?

Rodamón: Aquella foscor que de sempre ha envoltat l'ahir... sembla... sembla que s'aclareix... i... i tinc por.

(silenci)

Home: Jo... jo no sé... em costa recordar d'on vinc... qui sóc... He d'esforçar-me... he de lluitar. Sí, com he fet sempre... Jo... jo sóc... banquer... sóc important... sóc...

(amb angoixa)

Què està passant?

Rodamón: No ho sé... jo no sé res... però... avui és el dia...

Home: El dia...

Rodamón: Tard o d'hora havia d'arribar... i jo no sabia que ho sabia...

Home: Què em passa? Per què tinc tant de fred? Què collons em passa?

Rodamón: ... jo ho tenia tot controlat... no pensar i viure solament el moment present... sense pensar enrera... I ara... alguna cosa està fallant... alguna maleïda cosa està fallant...

Home: Què cony hi faig aquí?

Rodamón: ...com va fallar llavors... Si... també ho tenia tot controlat... tot lligat... per què, doncs? Tot és va ensorrar... i després...

Home: Que cony hi fem aquí?

Rodamón: ...després el descrèdit... l'escàndol... la presó...

Home: Sóc una personalitat, jo... tinc poder.

Rodamón: ...la solitud... el fred...

Home: On anava? Què espero?

Rodamón: ... la família... els amics...on són?

Home: Perquè aquest fred? Perquè?
Rodamón: No... no he de pensar... Fa mal... fa mal...
(silenci)

Home: Tinc gana...
Rodamón: Tinc por...
Home: Tinc gana...Per què tinc tanta gana?
Rodamón: Preguntes massa...
(silenci)

Home: Què està passant?
Rodamón: Havia de passar...
Home: Què està passant? Tu ho saps! Què cony està passant?
Rodamón: Jo no sabia que ho sabia...
Home: Contesta'm, cabró! Contesta'm!
(l'home agafa al rodamón i el sacseja amb ràbia)

Rodamón: Deixa'm... És tard...
Home: Contesta'm! Contesta'm!
(el rodamón es treu de sobre a l'home)

Rodamón: Tu ja ho saps! Ja ho saps!
Home: No! Jo no sé res... no sé res...
(l'home seu a terra angoixat)

Rodamón: Si! Fa estona que ho saps...
(tapant-se la cara amb les mans)

Home: No... no ho sé... t'ho juro... jo no sé res... no sé res... no sé res...
(la veu de l'home va baixant i es fa un silenci)

Rodamón: Tu oblides... jo recordo...
(pausa)

Home: Jo no sé res...
Rodamón: Ho sabia... no volia saber-ho però sabia que això havia de passar...
Avui és el dia...
Home: Per què?
Rodamón: ..jo sabia que un dia o altre el meu passat vindria a buscar-me... a venjar-se...
Home: No... no...
Rodamón: Què no ho entens? Què no entens que tu i jo som la mateixa merda.
Què no entens el que està passant?
Home: No sé res! Jo no sé res!

Rodamón: Tu ets el meu passat...
Jo sóc el teu futur...

Home: No! No!

Rodamón: Si... Tu ets el meu passat que ve a matar-me... i jo sóc el teu futur que et darà la vida... la teva merdosa i miserable vida, d'ara en endavant.

Home: Ets boig! Jo era important!... Què... què estic dient... Jo sóc important!
Jo... jo...

Rodamón: No pots fer res... ja no ets res... ja no tens res...

Home: No!!!

(l'home, desesperat, s'aixeca i va cap el rodamón)

Home: És culpa teva! Tot és culpa teva! Tu m'has seguit! Tu m'has posat aquell maleït parany! Fill de puta! Fill de puta!

Rodamón: Jo he pagat per totes las putades que has fet! Per tota la merda que has anat repartint al llarg de la teva fastigosa vida!

*(l'home agafa pel coll al rodamón i intenta escanyar-lo.
Tots dos lluiten i rodolen per terra)*

Home: Fill de puta! No deixaré que em tornis boig com tu t'has tornat!

Rodamón: S'ha acaba't! Tot s'ha acaba't!

(l'home es posa a sobre del rodamón i l'escanya)

Home: Ja està! Ja està, cabró! Fastigós! Pudent!

(s'aixeca i és mira les mans)

Ja està... m'havies tocat massa els collons... Mariconàs! Jo sóc... jo... sóc... un lluitador... jo...

(està confós)

...jo era... jo era... no... és igual... no vull pensar... ara no vull pensar...

(va cap el carro i els cartrons)

Fa fred... per què fa tant de fred...

(posa bé els cartrons i després s'aboca al carro)

No... no hi ha cap manta... Tant és... em ve de dins el fred...

(treu els papers grogosos)

Aquests papers... aquests papers... jo... jo els conec aquests papers... què hi fan aquí...? per què estan tan vells...? Són els de la... la reunió? quina reunió?... Haurien de estar a...

(recull el maletí que ha estat sempre a un racó de l'escenari i l'obre)

...aquí... sí... haurien de estar aquí... però.. per què...

(llença el maletí i torna al carro com un somnàmbul)

Quin fred...

(remena el carro i troba una ampolla de vi mig buida)

He! Això. Sí. Això em traurà el fred...

(beu)

Ahhh...

(la guarda a dins del carro i remena)

Això és meu... He! vi... papers...he!

(desembolica els diaris on hi ha els ossos)

Menjar! He! Tinc gana... tinc molta gana... Ossos, no... ossos no...
vejam...

(busca i troba els crostons de pa i la llonganissa)

Això sí... Menjar! He! Ara menjaré... després aniré a dormir a... on?...
a... sí... clar! al banc... al meu banc... sempre... sempre he d'anar al
banc... Després... ara és d'hora... si... sempre és d'hora...

(torna a treure l'ampolla de vi, i s'asseu als cartrons)

Menjar... és bo menjar...

(mossega un crostó de pa)

Ai! Collons! Se'm belluga una dent... Merda! Quin mal...

(és toca la dent)

Collons quin mal... bé... encara me'n queden moltes de fermes...
vejam...

(torna a menjar)

Així... a poc a poc... a poc a poc... a poc a poc...

(beu vi)

Ahhh...

*(s'eixuga la boca amb la mànega i guarda les rampoines
a una bossa de plàstic)*

Quin fred... si se'm passes aquest fred... Aquest fred de merda que em
ve de dins... que em ve de dins a fora... de dins a fora... de dins a
fora... de dins a fora...

*(assegut com està als cartrons, s'arrauleix i plora mentre
va mormolant)*

de dins a fora... de dins a fora... de dins a fora... de dins a fora... de
dins a fora...

(Es fa fosc lentament)